

По-перше, електронне декларування відповідає вимогам часу й останнім світовим тенденціям у митній справі; по-друге, можливість декларування товарів через Інтернет стимулює ринок міжнародної логістики в Україні; по-третє, скорочуються часові й фінансові витрати при митному оформленні вантажів; по-четверте, зменшуються корупційна та бюрократична складові; по-п'яте, електронне декларування дозволяє контролювати процес митного оформлення вантажів на всіх етапах, обмінюватися електронними документами з митними органами, не залишаючи офісу; по-шосте, зникає необхідність підтверджувати фактичне вивезення вантажу, оскільки інформація про вивезення оформленого вантажу за межі України надається митному брокеру в електронному вигляді.

Отже, можемо зробити висновок, що електронне митне оформлення вантажів і транспортних засобів відповідає вимогам часу і є більш зручним й ефективним засобом документування різноманітних актів зовнішньоекономічної діяльності.

ОРГАНІЗАЦІЯ ФІНАНСУВАННЯ АРХІВНОЇ СПРАВИ В США

К. Ю. Нефедов, канд. іст. наук, доцент

М. В. Хлистун, студентка

*Національний аерокосмічний університет ім. М.Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

У кожній країні однією з найскладніших проблем розвитку архівної галузі є проблема фінансування. Більшість архівів є неприбутковими організаціями, й тому потребують залучення коштів для забезпечення своєї діяльності із зовнішніх джерел. Задовольнити всі фінансові потреби архівів з державного бюджету майже неможливо. Тому дуже актуальним завданням у системі управління архівами є ефективне розподілення коштів у межах архівної системи та залучення додаткового недержавного фінансування. В Україні, як і в інших країнах колишнього СРСР, досі не запропоновано вдалих варіантів вирішення цього завдання. За таких умов дуже важливим є звернення до досвіду країн, які досягли значних успіхів у цій сфері. У даній роботі розглянуто, як організовано фінансування архівної галузі в державі з однією найефективніших в світі архівних систем – Сполучених Штатах Америки.

Архівна система США, на відміну від вітчизняної, є децентралізованою. Загальнодержавне архівне законодавство поширюється лише на федеральні архівні установи й не торкається архівів штатів та округів, які є цілком незалежними як від центрального уряду, так і від керівного архівного органу – Національного архіву та адміністрації документації (NARA). Державний департамент виділяє кошти перш за все на федеральну архівну систему, яка втілюється в NARA та підпорядкованих їй центрах документації, місцевих філіях національного

архіву та президентських бібліотеках. NARA отримує фінансування безпосередньо з державного бюджету, як і будь яка федеральна установа, що має статус адміністрації. Асигнування на NARA виділяє конгрес за поданням президента. Більше половини цих коштів йде на заробітну платню архівістів, фінансування технічних витрат та системи охорони архівів. Окрема група архівних установ – так звані дочірні архіви – не отримують державних коштів, а фінансуються з місцевих бюджетів, хоча й вважаться частиною системи NARA.

Для розширення джерел фінансування при NARA створено Фонд Національного архіву, який є некомерційною організацією, що фінансує проекти з популяризації американської архівної спадщини – виставки документів, освітні програми, спеціальні заходи і програми, випуск навчальної літератури, співпрацю із засобами масової інформації. Донаторами цього фонду виступають як великі американські корпорації, так і окремі громадяни, внески яких можуть складати від 50 до 5000 доларів. Крім цього, на рахунки Фонду надходять пожертвування, зібрані іншими фінансовими фондами. У цілому, кошти фонду є значним додатком до державної системи фінансування федеральних архівів.

Система державного фінансування архівної галузі у Сполучених Штатах не зосереджується лише на федеральних архівах. Уряд через систему NARA, архівні комісії та асоціації фінансує також численні програми розвитку архівної галузі, в яких можуть брати участь архіви всіх рівнів. У першу чергу це стосується архівів штатів, округів та міст. Вони підпорядковані різноманітним місцевим органам влади й отримують від них пряме фінансування. Однак, як правило, воно не задовольняє повною мірою потреби архівів, через що вони звертаються за фінансовою допомогою до урядових структур. Це фінансування здійснюється через функціонуючу в складі NARA Національну комісію історичних публікацій і документів (NHPRC), яка отримує кошти з державного бюджету, а також від фінансових фондів та приватних спонсорів. Фінансування розподіляється між місцевими архівами у вигляді грантів, що надаються на цільові програми збирання і публікації документів з історії США, проекти інформатизації архівної галузі та діловодства, на професійні освітні програми, видання довідників, розробку стандартів тощо. Проекти програм, подані місцевими архівними установами, розглядаються Дорадчими комісіями штатів з історичних документів (SHRAB), які володіють інформацією про стан та діяльність архівів у штаті й надають NHPRC кваліфіковані рекомендації щодо можливості отримання ними грантів. За процесом отримання та використання грантів на місцях стежить Рада архівістів штатів (CoSA).

Розподіл грантів між місцевими архівами відбувається на основі єдиних для всієї країни правил і не залежить від адміністративних чинників: враховується лише актуальність поданих архівами проектів. Завдяки системі виділення грантів по лінії NHPRC-SHRAB-CoSA

недержавні архіви в Сполучених Штатах мають можливість отримати подвійне фінансування, що значно стимулює розвиток архівної галузі в країні, й одночасно дозволяє державі сприяти збереженню національної архівної спадщини поза межами системи федеральних установ.

Отже, система фінансування архівної галузі в США має комбінований характер. У ній одночасно використовуються кошти державного бюджету, місцевих громад та приватних донорів. При цьому фінансується не лише федеральна архівна система, а й архіви всіх рівнів, якщо їх діяльність сприяє збереженню національної архівної спадщини. Цільовий принцип у цій системі превалює над адміністративним, що дозволяє спрямовувати кошти на нагальні потреби архівної галузі в цілому.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ ОСОБИСТОСТІ В ПРОЦЕСІ БІЗНЕС-КОМУНІКАЦІЙ

Перепелиця Ю. Г., студентка групи 6210а

Науковий керівник – Прилуцька А. Є.

*Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського
«Харківський авіаційний інститут»*

XXI століття ввійшло в історію не лише як ера інформаційних технологій та науково-технічних проривів, але й як платформа, чергова сходинка для розвитку малого й середнього бізнесу. Як свідчать показники статистичних досліджень у сфері зайнятості, щодня частка населення, офіційний заробіток якої залежить від успішності проведення угод у середовищі торгівлі, збільшується на 100 чоловік. Далеко не кожен з цих людей має в арсеналі своїх навичок здатність до підприємництва. Але кожен член сфери торгівлі прагне до вдосконалення мистецтва презентації товару, послуги, себе.

Самопрезентація (self-presentation) – це поняття, яке на сьогодні ще не має однозначного трактування. Але, як відзначають сучасні дослідники у сфері соціальних комунікацій, самопрезентація – це процес діяльності людини, у результаті якої в оточення формується соціальна перцепція – сприйняття та розуміння об'єкта. Так, вони вказують, що в процесі самопрезентації людина за допомогою психологічних і вербальних маніпуляцій може керувати враженням (impression management) навколишніх, тим самим досягаючи своєї мети. До таких маніпуляцій можна віднести: реверансні точки – привітання, прощання, тавтологія – постійне повторення та акцентування уваги на певному об'єкті; різноманіття жестів, міміку, динаміку розмови, емоційну палітру спілкування. Учені виділяють посмішку як особливий вид психологічного впливу, оскільки людина, що посміхається, несе позитив – автоматично приваблює до себе та не викликає негативних емоцій та відчуття відчуження.

Вдала самопрезентація в бізнес-сфері є запорукою успіху. У результаті ефективного презентації можна досягти великих успіхів у побудові взаємовигідних партнерських відносин, динамічному рішенні